

EEN GROTE FOUT

De zon schijnt in mijn ogen. Ik sta te wachten op het veld, kijkend naar kinderen die voetballen. De jongens vragen of ik mee wil spelen, maar dat kan niet, ik moet gefocust zijn. Het is zes uur, hij kan er elk moment zijn. Altijd als ik dit doe denk ik aan alles wat fout kan gaan. Wat als de politie komt? Het zou betekenen dat ik alles voor niks heb gedaan. Maar het moet wel. Wie zou er anders zorgen voor mijn moeder? Ik mag dan wel slim zijn maar dat brengt je nog geen geld op je negentiende.

Ik kijk om me heen en zie mijn broertje aankomen. ‘Mierda’, fluister ik. Als mijn broertje me ziet dealen, wat zal hij dan van me denken? Precies op datzelfde moment komt hij, Pablo, de gevaarlijkste dealer van de wijk, ook aangelopen. Ze noemen hem wel Peligro, wat gevaar betekent.

‘Hé Miguel, lang niet gezien.’ Hij omhelst me.

‘Peligro, het kan niet hier,’ zeg ik.

Hij kijkt me boos aan. ‘Hoe bedoel je, het kan niet hier? Je doet wat ik wil en waar ik het wil kleine Miguel,’ zegt hij agressief.

‘Mijn broertje staat daar, hij mag me niet zien,’ zeg ik.

‘Loop!’ roept Peligro.

Ik volg hem naar een steegje iets verderop.

‘Oké, geef me de buit.’

Ik steek mijn hand in mijn zak en pak de stapel briefjes van afgelopen maand.

‘Hermano, begin te tellen.’ Hij geeft de stapel aan zijn broertje. Mijn handen beginnen te zweten. Peligro’s broertje is klaar met

tellen en fluistert in zijn oor. Peligro kijkt me boos aan. Ik heb het gevoel dat ze erachter zijn gekomen.

‘Miguel?’ vraagt hij. ‘Mist er iets?’

‘Nee, Peligro, dit is alles,’ zeg ik nerveus.

‘Kleine Miguel toch, je weet dat ik niet hou van leugenaren.

Waar is de rest?’ Iedereen kijkt naar me.

‘Mijn moeder moest geopereerd worden deze maand en we hadden niet genoeg dus misschien heb ik een klein beetje gepakt. Maar ik betaal het terug.’

Peligro kijkt niet meelevend. ‘Jongens, neem hem mee!’ roept hij.

Ik weet niet wat er gaat gebeuren. Peligro’s broertjes nemen me mee. Ik probeer me groot te houden maar mijn ogen schieten vol. Wat als ik nooit meer thuiskom? Iedereen weet dat Peligro geen genade heeft, maar ik moest dit wel doen. De jongens brengen me naar een afgelegen huis. Ze zetten me vast, ik probeer ze niet tegen te werken omdat ik bang ben. Ze kleden me uit. Nu pas snap ik wat ze gaan doen. Ik begin te schreeuwen.

‘Niemand gaat je horen kleine Miguel.’

Ze houden me vast en ik kan niks meer. Ik begin het te voelen. Ik voel me dood van binnen. Ik beweeg niet, het enige wat ik doe is huilen. Mijn tranen stromen langs mijn wangen. Na een paar minuten zijn ze klaar en doen ze hun broeken omhoog. Ze lachen en lopen weg. Daar lig ik dan, roerloos en in tranen. Waar ik ben weet ik niet. Ik weet alleen dat niets meer hetzelfde zal zijn.